

[Startside](#) > ... > [Anlæggelse Af Retssag](#) > [Hvor Og Hvordan](#) > [Hvilket Lands Love Gælder?](#) > [Scotland](#)

Hvilket lands love gælder?

Skotland

Indholdet er leveret af

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Retskilder

1.1 National ret

Skotland har et separat og særskilt "blandet" retssystem. Området vedrørende "lovvalg" er navnlig påvirket af de kontinentale systemer samt af common law. Skotland er en særskilt jurisdiktion i Det Forenede Kongerige, og der er behov for lovvalgsregler for at afgøre sager inden for Det Forenede Kongerige samt egentlige internationale sager. Når Det Forenede Kongerige er blevet part i et internationalt instrument, der indeholder lovvalgsregler, er der generelt truffet afgørelse om at anvende de samme regler ved lovvalg inden for Det Forenede Kongerige, selv om der normalt ikke er nogen pligt til at gøre det. I skotsk ret betegnes dette område som international privatret eller lovvalg.

Som i England og Wales følger mange regler i dag umiddelbart gældende EU-forordninger. For så vidt angår det civil- og handelsretlige område er der tale om følgende: Forordning nr. 593/2008 (Rom I) om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser og forordning (EF) nr. 864/2007 (Rom II) om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt. Contracts (Applicable Law) Act 1990 (som gennemførte Romkonventionen af 1980) er fortsat relevant i forbindelse med kontrakter, der er indgået inden den 17. december 2009 (Rom I-forordningen finder anvendelse på kontrakter, der er indgået på eller efter denne dato). The Private International Law (Miscellaneous Provisions) Act 1995 er kun relevant i situationer, der ikke er omfattet af Rom II-forordningen (forordningen finder anvendelse på tilfælde, hvor skaden er indtrådt efter den 11. januar 2009).

På andre områder finder common law generelt anvendelse. Retskilderne til familieretten i Skotland er common law, lovgivning (ofte på grundlag af anbefalinger fremsat af Scottish Law Commission) samt EU-retten og internationale forpligtelser.

1.2 Internationale aftaler

Haagerkonventionen om lovkonflikter vedrørende formen for testamentariske dispositioner af 1961.

Romkonventionen af 1980 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (erstattet af Rom I-forordningen for så vidt angår aftaler indgået den 17. december 2009 eller senere).

Haagerkonventionen af 1. juli 1985 om den lovgivning, der finder anvendelse på trusts, og om anerkendelse af trusts.

1.3 Vigtigste bilaterale aftaler

Vi har ikke kendskab til bilaterale konventioner, der indeholder lovvalgsregler, som Det Forenede Kongerige er part i.

Det skal imidlertid bemærkes, at selv om Romkonventionen af 1980 og Haagerkonventionerne giver en stat mulighed for at anvende andre lovvalgsregler i forbindelse med "interne" konflikter -- såsom konflikter mellem lovgivningen i England og Wales og Skotland -- har Det Forenede Kongerige valgt ikke at gøre brug af denne

mulighed. Romkonventionen (vedrørende kontrakter, der er indgået før den 17. december 2009) og Haagerkonventionens regler finder derfor både anvendelse på konflikter mellem de forskellige jurisdiktioner i Det Forenede Kongerige og i internationale konflikter.

2 Anvendelse af lovvalgsregler

2.1 Myndighedernes anvendelse af lovvalgsregler

Der vil kun blive anvendt udenlandsk (dvs. ikke-skotsk) lovgivning ved de skotske domstole, hvis det er relevant i henhold til nationale lovvalgsregler, og kun hvis den gøres gældende og dokumenteres af den part, der ønsker at påberåbe sig denne lovgivning. Denne regel vedrører bevisførelse og procedure og erstattes derfor ikke af EU-instrumenter.

2.2 Renvoi (tilbagevisning og viderehenvielse)

Renvoi er den proces, hvorved en retsmyndighed anvender udenlandsk lovgivning i en situation, hvor der skal foretages lovvalg. Dette kan være relevant på forskellige lovgivningsområder såsom arveret og familieret, selv om skotsk retspraksis om renvoi ikke er særlig omfattende. De relevante EU-forordninger (såsom Rom I- og Rom II-forordningen) udelukker anvendelse af renvoi, og den samme tilgang blev anvendt i Private International Law (Miscellaneous Provisions) Act 1995 om erstatning uden for kontraktforhold.

2.3 Ændret tilknytning

Dette vil normalt blive behandlet ved at angive det tidspunkt, hvor tilknytningsfaktoren anvendes. Ved overdragelse af ejendomsretten til løvsøre vil gældende ret være lovgivningen på det sted, hvor løvsøret befandt sig på tidspunktet for den begivenhed, der angiveligt førte til overdragelsen af ejendomsretten.

2.4 Undtagelser fra anvendelsen af lovvalgsreglerne

De skotske domstole kan afvise at anvende en udenlandsk lovgivning, der ellers finder anvendelse, med den begrundelse, at den er i strid med de grundlæggende retsprincipper i Skotland. Selv om begrebet "internationale grundlæggende retsprincipper" ikke ville blive anvendt i denne forbindelse, er det, der menes med "i strid med de grundlæggende retsprincipper i Skotland", at den pågældende lovgivning anses for uacceptabel, selv om der er tale om en international sag, hvor skotsk lovgivning ikke kan forventes at finde anvendelse. De grundlæggende retsprincipper i Skotland stammer undertiden fra internationale instrumenter eller normer såsom den europæiske menneskerettighedskonvention.

Desuden indeholder Rom I- og Rom II-forordningen begge bestemmelser om anvendelse af de overordnede præceptive regler i domstolsstaten, uanset hvilken ret der i øvrigt finder anvendelse på aftalen. Der findes ikke mange sådanne regler i skotsk ret, og de, der findes, hidrører hovedsagelig fra lovgivning, der gælder i hele Det Forenede Kongerige. Eksempler herpå kunne være anfægteligheden af investeringsaftaler, der indgås af eller via uautoriserede personer eller efter ulovlig kommunikation til kunden, i henhold til section 26 og 30 i Financial Services and Markets Act 2000.

2.5 Vurdering af den relevante fremmede lov

Indholdet af udenlandsk lovgivning er en faktisk omstændighed, og eftersom sådanne beviser skal fremlægges af parterne, skal retten drage konklusioner på grundlag af en analyse af disse beviser. Retten kan ikke af egen drift undersøge og anvende udenlandsk ret. Når beviserne er modstridende, skal retten afgøre, hvilke af parternes synspunkter der synes at være mest plausible, og den kan i denne forbindelse gennemgå udenlandske love og retspraksis, som der er henvist til ved bevisførelsen.

Den eneste undtagelse fra reglen om, at udenlandsk lovgivning er en faktisk omstændighed, er, at når Det Forenede Kongeriges Supreme Court har fået forelagt en appel fra en del af Det Forenede Kongerige, kan den anvende lovgivningen i enhver anden britisk jurisdiktion, selv om indholdet af denne lov ikke er blevet dokumenteret i form af bevisførelse. Dette skyldes, at Supreme Court består af dommere fra alle jurisdiktioner i Det Forenede Kongerige og anser sig for kvalificeret til at anvende lovgivningen fra en hvilken som helst af disse.

Hvis det kræves, at der føres bevis for udenlandsk ret, sker dette normalt i form af vidneudsagn fra sagkyndige

vidner. Det er ikke tilstrækkeligt blot at fremlægge en tekst som f.eks. en udenlandsk lov for retten, som ikke vil anse sig for kvalificeret til at fortolke eller anvende udenlandsk lovgivning uden vejledning fra nogen med et indgående kendskab til det pågældende system. Sagkyndige vidneudsagn kan fremføres af enhver med passende viden eller erfaring, også selv om vedkommende ikke er praktiserende advokat i det andet land. Man har f.eks. benyttet akademikere.

Generelt gælder det, at når parterne er uenige om indholdet af udenlandsk lovgivning, skal dette dokumenteres gennem mundtlige forklaringer fra sagkyndige, hvorunder de kan henvise til dokumentation, der kan forelægges retten. Når der ikke er nogen tvist, kan parterne være i stand til at nå til enighed eller fremlægge beviser på tro og love.

Der findes en formodning om, at udenlandsk lovgivning er den samme som skotsk ret. Dette kan naturligvis bestrides i form af beviser, som på tilfredsstillende vis godtgør indholdet af den udenlandske lovgivning (og de forskelle, der måtte være).

3 Lovvalgsregler

3.1 Kontraktlige forpligtelser og retsakter

I sager vedrørende kontraktlige forpligtelser på det civil- og handelsretlige område finder Rom I-forordningen (forordning (EF) nr. 593/2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser) direkte anvendelse.

Universalitetsprincippet betyder, at enhver lovgivning, der er nævnt i Rom I-forordningen, skal anvendes, uanset om der er tale om lovgivningen i en EU-medlemsstat.

Rom I-forordningen finder ikke anvendelse på bevismidler eller procedurer, der fortsat er underlagt lovgivningen i domstolsstaten. En undtagelse er regler, der fastsætter bevisbyrden, som ifølge Rom I-forordningen skal være underlagt den lovgivning, der gælder for en kontraktlig forpligtelse i henhold til forordningen. Fortolkninger af forældelsesfrister, kontraktopfyldelse og konsekvenser af en tilsidesættelse af en forpligtelse er omfattet af den lovgivning, der finder anvendelse i henhold til forordningen.

De primære bestemmelser i Rom I-forordningen er følgende: Når parterne har foretaget et udtrykkeligt lovvalg, eller når det klart fremgår af kontraktvilkårene eller omstændighederne i sagen, finder denne lovgivning anvendelse.

Der er grænser for valgfriheden. Rom I-forordningens artikel 3 bestemmer, at hvis der foretages et lovvalg, men alle andre "relevante elementer" befinder sig i et andet land, vil lovvalget ikke ophæve virkningerne af de bestemmelser i det pågældende land, som ikke kan fraviges ved aftale. Artikel 9 bestemmer, at overordnede præceptive bestemmelser i et land bør finde anvendelse, også selv om parterne ikke har udøvet deres ret til lovvalg. I forbindelse med forbrugeraftaler kan den valgte lovgivning desuden ikke generelt fratage forbrugeren eller arbejdstageren beskyttelsen i henhold til de ufravigelige regler i den ordning, der ville have fundet anvendelse, hvis der ikke var truffet et lovvalg.

I de tilfælde, hvor der ikke foretages et udtrykkeligt lovvalg, eller hvor dette klart kan påvises, fastsættes der i artikel 4 i Rom I i yderligere regler for lovvalg, som ofte er knyttet til det sædvanlige opholdssted for den part, der ikke betaler for produktet eller tjenesteydelsen, f.eks. sælgeren i en aftale om salg af varer, långiveren for et banklån eller garanten i en garantiaftale. Denne formodning kan tilsidesættes til fordel for et land, som aftalen har en åbenbart nærmere tilknytning til. Retspraksis vedrørende Romkonventionen, som kan være relevant i forbindelse med fortolkningen af Rom I-forordningen, bekræfter, at der for at tilsidesætte formodningen i det mindste skal være en klar overvægt af faktorer til fordel for det andet land. Flertallet af dommerne i den toneangivende skotske sag *Caledon CAVSLIG mod Microperi SA* gik videre, og sagde, at formodningen kun skal tilsidesættes, hvis det sædvanlige opholdssted for den karakteristiske person, der præsterer ydelsen, ikke havde nogen reel betydning under de ekstraordinære omstændigheder i sagen.

3.2 Erstatning uden for kontraktforhold

Rom II-forordningen (forordning (EF) nr. 864/2007 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt) finder anvendelse på ikke-kontraktlige forpligtelser på det civil- og handelsretlige område i situationer, hvor der skal foretages et lovvalg. For at de regler, der er fastsat i forordningen, finder anvendelse, skal skaden være indtrådt eller kunne forventes at indtræde. Skade betegnes nærmere bestemt som alle "følger" af skadevoldende

handlinger, uberettiget berigelse, uanmodet forretningsførelse (en forpligtelse uden for kontrakt, der udspringer af en anden persons uanmodede forretningsførelse) og culpa in contrahendo (en forpligtelse uden for kontrakt, der udspringer af forhandlinger forud for indgåelsen af en kontrakt). Rom II-forordningen finder bl.a. ikke anvendelse på sager om ærekrænkelser eller tilsvarende krav i henhold til udenlandsk ret.

Ifølge Rom II er hovedreglen vedrørende skadevoldende handlinger, at man anvender lovgivningen i det land, hvor skaden indtræder. Særlige regler fastsætter, hvilken lov der finder anvendelse på visse former for forpligtelser uden for kontrakt, herunder produktansvar, illoyal konkurrence, miljøskader og krænkelse af intellektuelle ejendomsrettigheder. Forordningen indeholder også regler om uberettiget berigelse, uanmodet forretningsførelse og culpa in contrahendo. Forordningen giver parterne mulighed for at vælge, hvilken lovgivning der skal anvendes under bestemte omstændigheder. Forordningen indfører imidlertid begrænsninger med henblik på, at anvendelsen af forordningens bestemmelser betyder, at bestemmelser i domstolsstatens nationale lovgivning tilsidesættes, og at reglerne i et andet land end det valgte tilsidesættes, når alle de elementer, der er relevante for situationen på tidspunktet for den skadevoldende begivenhed, befinder sig i det pågældende land.

I Skotland er der nogle tilfælde, hvor Rom II-forordningen ikke finder anvendelse, når enten Private International Law (Miscellaneous Provisions) Act 1995 eller common law finder anvendelse.

3.3 Personalstatut, aspekter vedrørende civil status (navn, bopæl, funktion)

Bopæl

I Skotland blev status som "uægtefødt" afskaffet ved section 21 i Family Law (Scotland) Act 2006. Som følge heraf bestemmer section 22(2) i loven af 2006, at, hvis a) forældrene til et barn under 16 år har bopæl i samme land, og b) barnet bor hos den ene forælder eller skiftevis hos dem begge, har barnet bopæl i samme land som dets forældre. I andre tilfælde bestemmer section 22(3), at barnet har bopæl i det land, hvortil det har den tætteste tilknytning.

For personer over 16 år finder deres tidligere bopæl fortsat anvendelse, medmindre de selv har en bopæl. For at kunne vælge bopæl skal den pågældende være flyttet til det nye land, hvor han/hun ønsker at bo, og vedkommende skal vise, at han/hun har til hensigt at give afkald på sin tidligere bopæl og bosætte sig permanent i det nye land. Hvis man undlader at vælge bopæl, vil den oprindelige bopæl blive benyttet for at udfylde eventuelle huller, indtil man kan vælge ny bopæl.

Ægtepars bopæl vurderes nu uafhængigt af hinanden.

Section 1 i Domicile and Matrimonial Proceedings Act 1973 bestemmer, at gifte kvinder har samme rettigheder med hensyn til bopæl som enhver anden person. Hvis kvinden giftede sig før loven af 1973 (og dermed har erhvervet sin ægtefælles bopæl i henhold til den gamle lov), beholder hun denne bopæl, medmindre hun forlader den eller får ny bopæl.

Navn

Retten til at navngive et barn er en del af forældrenes ansvar og rettigheder. I enhver tvist vedrørende forældrenes ansvar og rettigheder kræves det i section 11 i Children (Scotland) Act 1995, at retten behandler barnets tarv som det altoverskyggende hensyn.

Voksne har generelt ret til at kalde sig, hvad de vil, i Skotland, forudsat at der ikke er tale om svigagtig hensigt. Enhver person over 16 år, hvis fødsel er registreret i Skotland, eller som er lovligt adopteret i Skotland, kan ansøge National Records of Scotland om at få registreret en navneændring. Der er imidlertid ikke pligt til at benytte denne tjeneste. Yderligere oplysninger om navneforandring findes på webstedet for [National Records of Scotland](#).

Retsevne

Evnen til at indgå kontrakter, oprette testamente osv. er reguleret af forskellige love afhængigt af, i hvilken forbindelse spørgsmålet om retsevne opstår. I visse tilfælde er Age of Legal Capacity (Scotland) Act 1991 relevant. I henhold til Age of Legal Capacity (Scotland) Act 1991 har en person på 16 år eller derover retsevne til at indgå en transaktion. En yngre person har retsevne i visse tilfælde, der er fastsat i loven.

3.4 Fastlæggelse af forældre-barn-forhold, herunder adoption

Skotsk ret giver forældre (og visse andre personer, som har rets- og handleevne til at opdrage et barn) forældrerettigheder og -ansvar. Der er fastsat bestemmelser om forældrerettigheder og ansvar i Children (Scotland) Act 1995. Skotsk ret finder anvendelse, når de skotske domstole har kompetence i henhold til Haagerkonventionen af 1996 og Bruxelles IIa. Adoptionsspørgsmål i skotsk lovgivning reguleres af Adoption and Children (Scotland) Act 2007.

3.5 Ægteskab, ugifte/samlevende, partnerskaber, skilsmisse, separation og underholdspligt

Et ægteskab er kun gyldigt i Skotland, hvis visse krav er opfyldt. Begge parter skal frit kunne indgå ægteskab, have fuld retsevne og have givet deres fulde samtykke til ægteskabet.

I henhold til section 38(1) i Family Law (Scotland) Act 2006 skal ægteskabet overholde de formaliteter, der kræves efter loven på det sted, hvor ægteskabet er indgået. Dette gælder gyldigheden af ceremonien og dens bestanddele, f.eks. om der skal anvendes en bestemt formulering, om vielsen skal foregå på et bestemt sted, og om et ægteskab kan indgås ved fuldmagt.

Spørgsmålet om, hvorvidt en person, der indgår ægteskab, havde retsevne til at gøre dette og havde givet sit fulde samtykke til ægteskabet, afgøres af lovgivningen på det sted, hvor den pågældende havde bopæl inden vielsen (section 38(2) i loven af 2006). I Skotland er man myndig til at indgå ægteskab, når man er 16 år. Med hensyn til samtykke skal der ske en reel og seriøs udveksling af samtykke mellem begge parter i ægteskabet.

Skotland anerkender nu også ægteskab mellem personer af samme køn som følge af indførelsen af Marriage and Civil Partnership (Scotland) Act 2014. Dette omfatter ægteskaber mellem personer af samme køn, der er indgået i både Skotland og i udlandet.

Forudsat, at der ikke er nogen juridisk hindring for ægteskabet, kan alle gifte sig i Skotland. Der er ikke noget krav om bopæl i Skotland for par, der ønsker at blive gift her, selv om personer fra lande uden for EU kan skulle ansøge om indrejsetilladelse.

Registreret partnerskab og ægteskab mellem personer af samme køn

Skotsk ret anerkender også registrerede partnerskaber i overensstemmelse med Civil Partnership Act 2004. I section 85 i loven af 2004 hedder det, at der indgås et registreret partnerskab, når to personer af samme køn underskriver aftalen om registeret partnerskab i overværelse af vidner på 16 år eller derover og en godkendt justitssekretær (som alle skal være til stede).

Loven af 2004 indeholder også særlige bestemmelser for registrerede partnerskaber indgået uden for Det Forenede Kongerige. Et udenlandsk registreret partnerskab mellem personer af samme køn, som lovligt er indgået uden for Det Forenede Kongerige, vil blive behandlet som et registreret partnerskab i Skotland, forudsat at det opfylder visse kriterier i loven fra 2004.

Papirløse samlivsforhold

Hvis et par bor sammen, som om de var gift, vil deres samliv som hovedregel i Skotland medføre visse rettigheder og pligter. Family Law (Scotland) Act 2006 fastsætter rettigheder for samboende par (som gælder for både par af samme køn og for par af modsat køn). For eksempel fastsættes der i section 26 rettigheder for visse husholdningsartikler. I section 27 henvises der til bestemte rettigheder vedrørende penge og ejendom. Section 28 indeholder bestemmelser om de økonomiske forhold ved separation. Section 29 indeholder bestemmelser om de økonomiske forhold, når en af samleverne afgår ved døden uden at efterlade et testamente. Section 30 indeholder bestemmelser om beskyttelseskendelser, der skal beskytte mod misbrug.

Skilsmisse og separation

Der findes bestemmelser om skilsmisse- og separationssager i Det Forenede Kongeriges lovgivning (dvs. Domicile and Matrimonial Proceedings Act 1973 og Civil Partnership Act 2004) om, hvornår de skotske domstole har kompetence til at afgøre sager om skilsmisse og opløsning af registrerede partnerskaber. Der kan findes yderligere oplysninger på webstedet for [Scottish Courts and Tribunals](#).

Underholdsbidrag

I forbindelse med børnebidrag driver Department for Work and Pensions en lovpligtig [tjeneste for børnebidrag](#) i hele Storbritannien.

I Skotland er der også fastsat bestemmelser i Family Law (Scotland) Act 1985 om underholdspligt over for familiemedlemmer såsom ægtefæller og børn. En forpligtelse til at betale underholdsbidrag er en forpligtelse til at betale et bidrag, der er rimeligt under de givne omstændigheder.

3.6 Formueforholdet mellem ægtefæller

Skotland har et retligt system for økonomiske forhold i tilfælde af skilsmisse eller opløsning af et registreret partnerskab. Skotsk ret fastsætter visse principper, der skal tages i betragtning, når der træffes afgørelse om økonomiske forhold og deling af ægteparrets formue, og disse principper findes i Family Law (Scotland) Act 1985.

Den generelle regel i skotsk ret er, at nettoværdien af ægteparrets formue deles ligeligt mellem parterne, medmindre der foreligger en grund til ikke at foretage en retfærdig og ligelig fordeling. Ægteparrets formue defineres som alle de formuegoder, der tilhører parterne i ægteskabet eller det registrerede partnerskab, som de har anskaffet før eller i løbet af ægteskabet eller det registrerede partnerskab. I section 9 i loven af 1985 fastsættes de principper, der skal tages i betragtning ved afsigelse af en kendelse om de økonomiske forhold ved skilsmisse eller opløsning af et registreret partnerskab, som skal bidrage til at afgøre, hvorvidt ægteparrets formue skal fordeles ligeligt mellem parterne, eller om den ene ægtefælle eller den ene person i et registreret partnerskab skal have en større andel end den anden.

3.7 Arv i henhold til lov eller testamente

Hvad angår arv uden testamente, finder lovgivningen om arveladers bopæl på død tidspunktet anvendelse på arven af løsøre, og lovgivningen i det land, hvor ejendommen er beliggende på død tidspunktet, finder anvendelse på arv af fast ejendom. De samme regler gælder, når det drejer sig om "juridiske rettigheder" (dvs. visse familiemedlemmers ret til en andel i afdødes bo, som ikke kan tilsidesættes ved testamente). Der skal tages hensyn til juridiske rettigheder ved både arv uden og med testamente. Det er værd at bemærke, at der på nuværende tidspunkt ifølge skotsk lov opstår juridiske rettigheder vedrørende løsøre, og at de derfor kun kan erhverves, hvis afdøde havde bopæl i Skotland ved sin død. I sager, hvor der er oprettet testamente, er arveladers retsevne til at oprette testamente underlagt lovgivningen i det land, hvor han har sin bopæl på datoen for oprettelse af testamentet for løsøre, og loven i det land, hvor ejendommen er beliggende, for så vidt angår fast ejendom.

I henhold til Wills Act 1963 anses et testamente for at være gyldigt oprettet ("formelt gyldigt") (dvs. i den korrekte form, det rette antal vidner), hvis det er i overensstemmelse med en eller flere af nationale love: lovgivningen på det sted, hvor testamentet blev oprettet (undertegnet og bevidnet) lovgivningen på arveladers bopæl, sædvanlige opholdssted eller nationalitet på oprettelsesdatoen lovgivningen på arveladers bopæl, sædvanlige opholdssted eller nationalitet på død tidspunktet. Det vil også være formelt gyldigt i forbindelse med fast ejendom, hvis det er i overensstemmelse med loven i det land, hvor den faste ejendom er beliggende.

Bestemmelserne i et testamente vedrørende løsøre er gyldige og kan håndhæves ("i det væsentlige gyldige") (f.eks. grænser for den del af boet, der gyldigt kan være omfattet af testamentet), hvis det er i overensstemmelse med lovgivningen på arveladers bopæl på død tidspunktet. Et testamente vedrørende fast ejendom er materielt gyldigt, hvis det på død tidspunktet er i overensstemmelse med lovgivningen i det land, hvor ejendommen er beliggende.

Et testamente fortolkes i henhold til den lovgivning, som arvelader har ønsket, og dette ønske kan være udtrykkeligt eller udledes af testamentets ordlyd. I modsat fald antages det, at det er lovgivningen på arveladers bopæl på datoen for oprettelse af testamentet vedrørende løsøre. Denne regel finder sandsynligvis også anvendelse på fast ejendom. I særlige tilfælde, hvor der ikke klart angives en lovgivning i testamentet, anvendes lovgivningen på bopælen på død tidspunktet.

Det bemærkes, at det i section 4 i loven af 1963 hedder:

"Ordlyden af et testamente må ikke ændres på grund af en ændring af arveladers bopæl efter oprettelsen af testamentet."

Gyldigheden af en påstået tilbagekaldelse af et testamente afgøres af lovgivningen i arveladers bopæl på datoen for den påståede tilbagekaldelse for så vidt angår løsøre og lovgivningen på det sted, hvor den faste ejendom er beliggende, hvor tilbagekaldelsen vil påvirke denne ejendom. Et testamente, der har til formål at tilbagekalde et tidligere gyldigt testamente eller en bestemmelse i et tidligere gyldigt testamente, anses for formelt gyldigt, hvis testamentet, der tilbagekalder det tidligere testamente, overholder lovgivningen i et land, hvor det tilbagekaldte testamente eller den pågældende bestemmelse ville være blevet anset for korrekt oprettet.

3.8 Ejendomsret

Spørgsmålet om, hvorvidt et formuegode skal kvalificeres som løsøre eller fast ejendom, bestemmes af lovgivningen på det sted, hvor formuegodet befinder sig.

Med hensyn til fast ejendom er den gældende lovgivning loven i det land, hvor ejendommen er beliggende. Dette gælder for alle spørgsmål vedrørende transaktionen, herunder retsevne, formaliteter og materiel gyldighed. Der skelnes mellem overdragelse af jord eller anden fast ejendom, og den kontrakt, der regulerer rettighederne og forpligtelserne for parterne i denne overdragelse — sidstnævnte er underlagt bestemte gældende retsregler (navnlig i henhold til Rom I-forordningen).

Når der er tale om fysisk løsøre, er den lovgivning, der skal anvendes, lovgivningen på det sted, hvor løsøret befinder sig på tidspunktet for den begivenhed, der hævdes at have påvirket adkomsten til det. Adkomst til fysisk løsøre erhvervet i overensstemmelse med denne hovedregel anerkendes generelt som gyldig i Skotland. Kontraktlige spørgsmål reguleres naturligvis af Rom I-forordningen.

3.9 Insolvens

Det Forenede Kongerige er underlagt Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 om konkurssager, som indeholder de relevante regler om insolvensbehandling, som medfører, at skyldneren helt eller delvist mister rådigheden over sine aktiver, og om udpegelse af en kurator, hvis skyldnerens primære interesser er i en EU-medlemsstat (bortset fra Danmark). Hvis de skotske domstole har kompetence (hvilket vil være tilfældet, hvis skyldnerens hovedinteresser er centreret i Skotland, der formodes at være det vedtægtsmæssige hjemsted), anvendes skotsk lovgivning.

I sager, der falder uden for forordning nr. 1346/2000, vil skotsk ret finde anvendelse, når de skotske domstole har jurisdiktion og udøver jurisdiktion.

■ Sidste opdatering: 07/06/2021

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.